

נחלו "דני" ומטפלו, נשלח לאתר ולהשמיד עמדת מכ"י אויבת, שאימה על עורק-האספקה של הרגימנט. "דני" התריע על מציאות האויב, אך הפטרול לא יכול לאתרו במדויק. המטפל והכלב התקדמו, עד שאיתר המטפל את העמדה. היפנים פתחו באש והרגו את המטפל, בשעה שאותן לציין את מקום העמדה. אחר כך הרג הפטרול שלושה יפנים ונתן את המכ"י.

הכלבים מתריעים על כל אדם, ולא רק על האויב. הם גם מתרעים על איזור שהאויב פינהו לא-מזמן: אך לא יתריעו על גויה, אם גם מתה שעות מעטות קודם לכן.

הכלבים, כבני-אדם, נצרכים למנוחה והתחזקות ויש להוציאם מן החזית כל שני חדשים בערך. גם הם, כ"בחורי-הרגלים", אינם להוטים אחרי פת בג של "מזונות-שדה". דרושה דיאטה של בשר טרי כדי לחדש את חיוניותו של הכלב.

קשיבות אזונו אינה נותנת לו את האפשרות לעמוד בפני ההדף והזעזוע של אש ארטילריה כבדה, אש מרגמות 4.2 והפצצות. כלב אחד מן המחלקה ה-39 הומם ע"י התפוצצות פצצה באיזור החניה עד שלא היה ראוי עוד לשמש ככלב-סיור.

בדיביוזיה ה-33 נהגו לצרף בקביעות צוותי סיור-הכלבים ליחידות-החזית הפעילות פעילות יתרה במלאכת הפטרולים. כי אם עובדים צוותי כלבים עבודת קבע עם אותן היחידות עצמן, נע-שים הפטרולים יעילים יותר, כיון שהצוותים וה-פטרולים לומדים לעבוד יחדיו ולהבין זה את זה.

39, — היא דוגמה לכך. בשעת פטרול, עם מחלקת החקר-והסיור של רגימנט-הרגלים 136, הוז' היר "יהיד" כמה פעמים, — ופטרול-הסיור בן ששת האנשים יכול היה כל פעם מן הפעמים הללו להימנע מלהפגש באויב ולהשלים את משימתו. "בוטש" (כלב אחר במחלקה), הוז' עיק" והודיע (בשעה ששימש בהבטחת תחום-החניה, עם פלוגה אנטי-טנקית) על שלושה יפנים המתקרבים מן העורף. המטפל בכלב הרג אחד מהם; השנים הנותרים ברחו.

מאמנים כלב-סיור שיוציק בהרגישו במציאות בני אדם שאינם מאנשי חבורתו. המטפל בו מאומן להבין את פשר "ההזעקה" ולהסבירה למפקד פלגת-הסיור. בזכות אמונם בצוותא מה-וים בשעת פטרול הכלב והמטפל בו את ה"חוד". ומהיותם תקופה ממושכת יחדיו, מסוגל המטפל להבין את הגבות כלבו ולקבוע את מחבוא האויב. ואז חוקרים הסיירים את האיזור שציין המטפל.

בשעת פטרול חייב המטפל ליחד לכלבו תשומת לב מלאה. רוב הזמן חייב המטפל לעמוד, כדי לעשות את מלאכתו, והוא וכלבו מה-וים מטרה טובה לרובאי האויב. לעתים, כשה-פטרול מתקשה לאתר את האויב לאחר שה"הז' עיק" הכלב, צריך המטפל לעשות את דרכו קדימה, עם כלבו, לעבר האויב. המקרה שקרה עם "דני" ומטפלו יש בו דוגמה למה שיכול לעשות "צוות" מאומן היטב של סיור-הכלבים. פטרול-קרב, מדיביוזית הרגלים ה-123, שאליו

כיצד מתגלים פרטי שיתוף יהודי-בריטי במלחמה

במהלך משפטו הידוע של הלויטננט י. בן-אהרון (שנאשם בהפרת המשמעת והנהוג הצבאי על אשר נאם נאום פוליטי באספת הנבחרים, בו ביקר את התנהגות הצבא הבריטי בפרשת גבעת-חיים) — ניתנה ההזדמנות להציץ הצצה כלשהי, לחייהם ולמעשיהם של אנשי-צבא יהודיים מארץ-ישראל בשנות המלחמה.

הזדמנות זו ניתנה אגב קריאת ההודעות-שבכתב באותו משפט, הודעות שבהן הביעו וסיפרו את אשר היה להם לספר קצינים בריטיים, אשר נודמן להם להפגש בקצין יהודי מארץ-ישראל בתנאים המיוחדים, בוחני-נפש-אדם, ששררו במחנות השבויים שבגרמניה. ופסק-הדין — ("נויפה") — עמד בסתירה בולטת לאוירה שהושלטה בתקופה שלפני המשפט ולחומרת אמצעי-השמירה שנקטו בהם, עד כדי ליווי נושא-הפרן ועד בכלל.

כידוע, נמצא י. בן-אהרון בשבי הגרמני מאז שביית יחידות ארצישראליות ע"י קלמטה שביוון (אפריל 1941), עד שחרורו ע"י צבאות הברית המתקדמים ב-1945. בתקופה זאת, שנתיים היה עורכו של שירות ידיעות סודי שקויים. ע"י חבר העצנים הבריטיים השבויים, אשר ערכו

היה רב לקיום העירות ואיתנות הרוח בקרבם. במשך שנתיים וחצי היה חבר ב"ועדת בריחה" במחנות השונים אשר דרכם טולטל. כידוע, תפקידי ועדות כאלו אינם תפקידי גוי בלבד, ובהם כרוכים החלטות גורליות לחיי אנשים, השתתפות בפועל בפעולות חשאיות וסיכון עצמי רב, וסיפוחו של אדם לגופים כאלה הריהי תמיד הערכה לאופי ולנאמנות. לויט. בן-אהרון נמנה על הקבוצה הקטנה של קציני-הזהירות וקציני-החקר אשר פעלה רבות לתיאום פעולות השבויים והופעותיהם, ובעיקר לליקוט כל ידיעה אפשרית על המתרחש בגרמניה ובמכונת-המלחמה הגרמנית ובהמצאתן של ידיעות אלו, בכל דרך שהיא, אל מוסדות הפיקוד הבריטי הגבוה. שיתופו של איש אשר לא נמנה בעבר על חבר קציני-החקר הצבאי לפעולות מסוג אלה, הגו אף הוא חזיון מעניין. משהופיעה ב-1942, תביעה להקמת המגע בין מחנות הקצינים השבויים ושל קו-ההתנהגות למקרה של התמוטטות גרמנית, סופח י. בן-אהרון אל לשכה מייעצת ששימשה את הקצינים הבריטיים הגבוהים.

כשאחזו הגרמנים, לאחר עליית הצבא הבריטי בחופי דייפ, ב"פעולות תגמול" ואסרו באזיקים 360 קצינים בריטיים, היה גם הוא אחד מאלה, ונשאר כבול במשך 14 חודש. במכתבו של המיור מיכאל פאריש (לשעבר בריגמנט פרשי המיליציה — "יומנרי" — ממחוז נוטינגהמשייר) נאמר כי הכיר את הנאשם מאז מרס ועד ספטמבר 1944, ושכל הקצינים שבמחנה, 2000 במספר, נהגו כולם כבוד בלויט. בן-אהרון, שהיה לעזר רב לארגון-החקר ולתנועת "הסודר-והפגיון" (הארגון לביצוע בריחות והרפתקאות נועזות, שבאו בראש וראשונה לצורך השגת ידיעות) שבתוך המחנה, שנוהלה בעיקר ע"י לויט-קולונל ד. סטרלינג. לדברי מיור פאריש "היה הוא למקור הראה לכל אשר ראוהו ובאו עמו במגע".

כותב המכתב השני, לויט-קולונל סטרלינג, הוא עצמו הנו מעין "דמות אגדית" בצבא הבריטי במלחמה זאת. מאז 1941 טיפח במצרים ובלוב, הוא והלויטננט "ג'וק" ליואס (גם סטרלינג אז בדרגת לויטננט בלבד) את ההלכה ואת המעשה של פעולות בעורף האויב, ע"י קומץ אנשים בעלי הכשרה ואימון מעולים. בית הספר לאימונים שהוקם על ידי שנים אלה נודע בשם "מחנה הנופש של סטרלינג". רוב פעולותיהם אלה בוצעו בדרך הנחתת האנשים במצנחים ולעתים קרובות פעלו בשיתוף עם "פטרולי המדבר לטוחים ארוכים" הנודעים. ביתר הרחבה על פעולות החטיבה הנו עמדנו ב"מערכות" חוב' כ"ד—כ"ה "שירות אויר מיוחד".

לויט-קול. סטרלינג כותב, כי נפגש בבן-אהרון ב-1943 במחנה קצינים בבואריה — "שעה שיצאו לו כבר מוניטין כנכון במידה בלתי-רגילה לעשות לשירות הציבור, מוניטין אשר לא קל היה לזכות בהם במחנה שבוי-מלחמה. כן סייע בפעולות בריחה למרות שידע כי אילו תפסוהו הגרמנים עוסק במלאכה זאת היו נוהגים בו בחומרה יתרה בהרבה מן הצפוי במקרה כזה לקצין בריטי תקין... בראשית 1944 הקימו הגרמנים מחנה חדש ל-1700 קצינים... בין האחרים שנשלחו שמה היינו בן-אהרון ואנכי... הוא הקים וקיים שם שירות חדשות, אשר היה גורם חיוני בשמירת רוח-המחנה".

"המחנה הועבר אח"כ לסביבת בראונשוויג ובמשך הסתיו והחורף 1944 נעשו התנאים גרועים מאוד, כשהמחסור במזון ובדלק, והדוחק בשיכון, הותמרו עוד ע"י הפצצות הברית על מטרות מקומיות, אשר הרסו בנייני מחנה... באותן מסיבות היה המקרה, שגבוהים שבקצינים הבריטיים... דנו ביניהם בשאלה, איזה מן העמים הרבים שהיו להם "נציגים" במחנה זה מתגלה כבעל הרוח הרמה ביותר. רובם הסכימו שהיהודי הארצישראלי היחידי שבאותו מחנה הנו המופת הבולט של רוח טובה ואזרחות טובה".

מבלי להכנס לצד הלגליסטי של משפט מעניין זה, יש להצטער על כך, שהודמנות כזו של האשמה במשפט, היא ששימשה אחת ההודמנויות המעטות ביותר עד כה לגילוי דרך צינור רשמי, להערכת חלקם והתנהגותם של החיילים היהודים מארץ-ישראל במלחמה זו ע"י חבריהם לנשק הבריטיים. אכן, אולי פחות נתפלא לדבר אם נזכור, כי במשך רוב שנות המלחמה עמד בראש "מחלקת הקשרים הציבוריים" של מיניסטריון המלחמה הבריטי אדם שפרסם, בין השאר, רומן בעל גוון אנטישמי מובהק.